

[Annette Just]

te ryggen og sige: Vi er mennesker. Det er den holdningsændring, vi trænger til. Vi skal ikke bøje os ned og sige: Uha, vi skal prøve på at få næsten lige så meget som den mand, hvis job vi overtager nu. Lad os da få mere; vi kan som regel gøre det bedre.

Dermed siger jeg også: Ja, det er en holdningsændring, der skal til. Men jeg tror nok, at den største holdningsændring i virkeligheden bør foregå hos kvinderne og aldeles ikke ved, at arbejdsmarkedets parter sætter sig ned og bestemmer, for hvem er det så, der taler disse fine kvinders sag? Ja, det er kvinder igen. Hvorfor i alverdens riger og lande skal vi have specielle organisationer for kvinder, hvis man nu tænkte den tanke, at vi er mennesker alle sammen på arbejdsmarkedet?

Derfor er mit bedste forslag i virkeligheden: Lad dog de kvinder få nedlagt Kvindeligt Arbejderforbund, Husligt Arbejder Forbund og Ligestillingsrådet og så erkende, at vi er mennesker, og så lad loven være lige for alle. Det tror jeg at vi gør alle på arbejdsmarkedet en langt større tjeneste ved, og derved har jeg selvfølgelig også fået sagt, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte dette lovforslag.

Mimi Jakobsen (CD):

Med hensyn til debatten her i dag synes jeg, man kan glæde sig i hvert fald over tre ting. For det første, at ordførerrækken alene tæller kvinder, for så er man da i godt selskab.

For det andet, at der dog er ikke mindre end tre herrer til stede, som jeg gerne vil rette en personlig tak til – nu er statsministeren og arbejdsministeren her jo nok i embeds medfør, justitsministeren skynder sig ud ad døren, ser jeg – men jeg vil da gerne rette en tak til oven i købet en Centrum-Demokrat, der har fundet tid til at lade vejen gå forbi.

Endelig hørte jeg nede i baggangen hernede, inden jeg gik op og skulle være ordfører, at kvinder bør tie i større forsamlinger; det synes jeg også vi kan glæde os over ikke bliver noget problem i dag.

Med hensyn til selve lovforslaget synes jeg, det er udmærket, at Socialdemokratiet rejser nogle forslag. Noget af det synes jeg lyder vældig fornuftigt, f.eks. at Ligestillingsrådet har ret til at indhente erklæringer, og at det skulle kunne give en kortere sagsbehandlingstid og give bedre resultater og sådan noget. Det kan også

være, det koster nogle penge, det må vi jo så have nogle beregninger af, men det lyder da meget rimeligt.

Jeg ved ikke, hvor meget jeg bryder mig om, at man skal ud og kontrollere. Det synes jeg vi skal drøfte, for problemet er jo, hvor mange organer man skal have ud på virksomhedsbesøg, og dér må vi jo lave en prioritering. Men at man skal have grundig dokumentation for, hvordan tingene foregår, er jeg bestemt ikke uenig i.

Jeg kan ikke helt vurdere, også efter at have lyttet til ministeren, om det er relevant at tage EF-Domstolens dom op. Der er måske også et spørgsmål om, hvordan man skal fortolke den og sådan noget, men alt i alt vil jeg sige, som vel også egentlig alle øvrige ordførere måske bortset fra fru Annette Just har sagt, at det er for galt, og vi vil gerne skubbe til. Spørgsmålet er hvordan, og lad os så se på det under udvalgsbehandlingen.

Jeg tror, vi kan sige, at det er udmærket, vi løbende får nogle forslag til det. Om vi kan støtte dem alle sammen, ved jeg såmænd ikke; det er ikke sikkert, men så kunne det jo være, der kom nogle andre forslag frem under udvalgsbehandlingen, så det er udmærket at tage nogle initiativer på dette område.

Fru Annette Justs forslag og i og for sig meget smukke visioner om, at man ikke skal have kønsopdelt arbejdsmarked, og at vi alle er mennesker, det synes jeg da fru Annette Just har meget ret i, men jeg tror, vi skal vente en 10-15 år med at tage det forslag, fru Annette Just. Jeg elsker folk med langtrækkende visioner, men jeg tror, at det ærede medlem er lidt for tidligt ude med forslaget, for sådan ser det altså heller ikke ud.

Der er stadig væk en hær af – indrømmet – kvinder med for lidt selvtillid, for det er i høj grad også hos kvinderne selv, der skal ske en holdningsændring – enig. Man har ikke den frækhed, man har måske for megen selvkritik til at gå op og slå på døren på den måde, som mange mænd gør det på arbejdsmarkedet. Der ligger nok en del af problemet. Men den anden del er der også, nemlig at kvinderne er en stor hær af serviceydende skabninger på arbejdsmarkedet, som går rundt og er sekretærer og varter op og gør ved og sørger for, at mændene kan fungere i deres job. Den ligger der også.

Så velkommen til visionerne, men jeg tror, vi skal udsætte den sag 10-15 år til. Så lad os tage den op igen.